

РЕШЕНИЕ

№ 5718

гр. София, 13.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 01.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **7354** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на И. Д. Д. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 6, ап. 19, срещу Министерство на правосъдието, за причинени му неимуществени вреди в размер на 2 500 лв.

В съдебно заседание, ищеца, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Министерство на правосъдието, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЛС-03-1121 / 23. 12. 2009 г. на министъра на правосъдието, е прекратено служебното правоотношение с И. Д. Д., на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл. С Решение № 961 / 19. 01. 2011 г. по адм. д. № 1211 / 10 г. по описа на ВАС – V отделение, е отменена горепосочената заповед. Решението е оставено в сила с Решение № 6494 / 11. 05. 2011 г. по описа на ВАС – 5-членен състав.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени му неимуществени (морални) вреди, вследствие на незаконосъобразната заповед на

министъра на правосъдието, причинила на ищеца И. Д., както влошаване на здравословното състояние, така и претърпения стрес и унижение от така получената най-ниска оценка при атестация, послужило като основание за прекратяване на служебното положение.

С молба - уточнение на иска от 19. 09. 2011 г. (стр. 33), е посочено че се претендира присъждане на обезщетение на неимуществени вреди в размер на 2500 лв. за периода 30. 11. 2009 г. – 18. 09. 2011 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен административен акт – отменената по съответния ред Заповед № ЛС-03-1121 / 23. 12. 2009 г. на министъра на правосъдието, поради което на основание чл. 205 от АПК, е конституиран като ответник по делото Министерство на правосъдието.

Съдът счита, че е налице и причинена вреда, доколкото видно от показанията на допуснатите свидетели П. и А., ищецът Д. е понесъл редица негативи вследствие на изготвената атестационна оценка и издадената въз основа на нея заповед за прекратяване на служебното правоотношение.

Показанията на свидетелите са последователни, логични и безпротиворечиви, поради което съдът ги кредитира изцяло. Видно от показанията на свидетеля П., след връчване на формуляра Д. изглеждал притеснен, повишило се кръвното му налягане и кръвната захар, както и че в следващите дни не бил в кондиция и се наложило да излезе в болнични.

Видно от показанията на свидетеля А., една от причините да не назначат Д. при кандидатстване на друга работа, е получената ниска оценка при неговата атестация. Действително това не бил единствения критерий, но определено получената ниска оценка повлияла на комисията при избора на кандидата.

Видно от представените болнични листове, в периода след изготвяне на формуляра за

извършената атестационна процедура и около издаването на заповедта за прекратяване на служебното положение, както и след тази дата, ищецът Д. е ползвал законоустановен отпуск поради временна нетрудоспособност. Действително няма преки доказателства, че именно издадената незаконосъобразна заповед на министъра на правосъдието, е довело до влошаване на здравословното състояние на ищеца, но на базата на съвкупната преценка на свидетелските показания и нормалната житейска логика, води до единствения извод, че претърпените болки и страдания са именно вследствие от заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. В случая следва да се отчете и факта на правното основание за издаване на Заповед № ЛС-03-1121 / 23. 12. 2009 г. на министъра на правосъдието, а именно – чл. 107, ал. 2 от ЗДС, която разпоредба предвижда прекратяване на служебното правоотношение с държавния служител получил най-ниска обща оценка при атестиране, което сочи че държавния служител не се справя с работата си и влече една цялостна негативна оценка за неговата дейност.

В същото време, макар и като цяло заповедта за прекратяване на служебното правоотношение да се е отразило негативно на ищеца, състоянието му не се е променило драстично. Видно от експертно решение № 3826 от 04. 10. 2005 г. на ТЕЛК (стр. 59), Д. и преди заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е страдал от захарен диабет, като имал определени 76 % трайно намалена работоспособност.

Видно от експертно решение № 1058 от 24. 03. 2010 г. на ТЕЛК (стр. 17), ищецът е преосвидетелстван като му е определена 75 % трайно намалена работоспособност. Действително, съдът намира за доказано, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, е причинило психическо пренатоварване, което е противоположно за ищеца, видно и от двете експертни решения, но същото не е такова, което да е влошило съществено неговото здравословно състояние, тъй като процента на трайно намалената работоспособност дори е намален малко.

При това положение съдът счита, че макар и да е налице вреда, причинена вследствие на незаконосъобразен акт на администрацията и причинна връзка между вредата и вредоносния резултат, претендирания размер на обезщетението е завишен, поради което съдът определяйки го по справедливост, съобразно чл. 52 от ЗЗД, счита, че сумата в размер на 1000 лв., репарира причинените вреди.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ще следва ответника да заплати направените от ищеца разноски, които са в размер на 10 лв. за внесена държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието – С., [улица], да заплати на И. Д. Д. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 6, ап. 19, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1000 (хиляда) лв., представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за периода от 30. 11. 2009 г. – 18. 09. 2011 г. вследствие незаконосъобразна Заповед № ЛС-03-1121 / 23. 12. 2009 г. на министъра на правосъдието, заедно със законната лихва върху тази сума до окончателното ѝ заплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за останалата част до претендираната сума от 2500 лв.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието – С., [улица], да заплати на И. Д. Д. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 6, ап. 19, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 10 (десет) лв., представляващи направените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: